

NUMMER 128
7DE JRG, 23 NOVEMBER 2009

IN DIT NUMMER:

- 1 Nieuws**
6 Boeken
7 Platen

Glerum Omnibus, Joost Zoeteman, Keith Jarrett, Dash!, Louis Sclavis, Want2Swing Big Band, The Big Four, Catherine Russell e.a.

15 Concerten

Bill Frisell, ICP Orchestra, James Carter en de Nazaten.

18 In Memoriam Jaap Lüdeke

21 Concerttips van Peter J. Korten

JAZZFLITS 129

staat 14 december op

<http://www.jazzflits.nl>

JAAP LÜDEKE OVERLEDEN

Na een kort en intens ziekbed is maandag 9 november onze medewerker Jaap Lüdeke overleden. Jaap was 74 jaar oud. Zijn plotselinge dood heeft ons diep geraakt. Wij kunnen het maar moeilijk geloven dat Jaap er niet meer is. Jaap Lüdeke leverde sinds eind 2004 zijn bijdragen aan ons blad en was een zeer betrokken en gewaardeerd medewerker. Hij schreef trouw zijn stukken en gaf ons regelmatig goed tips. Tevens was Jaap Lüdeke in jazzkringen een warm pleitbezorger voor ons blad. Zijn geanimeerde jazzverhalen waren altijd goed voor een vrolijke noot tijdens onze redactiebijeenkomsten.

We zullen Jaap erg missen. Zijn vrouw Thea, zijn kinderen en zijn kleinkinderen wensen we alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies.

De medewerkers van JazzFlits

... op pagina 18 staat Lex Lammen uitgebreid stil bij het overlijden van Jaap Lüdeke.

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

NIEUWSSELECTIE

MCN WERKT AAN DIGITALE ENCYCLOPEDIË VAN DE NEDERLANDSE JAZZ

Het Muziek Centrum Nederland (MCN), het kennis- en promotiecentrum voor de Nederlandse muziekwereld, werkt aan een digitale encyclopedie met informatie over Nederlandse jazzmusici. Naar verwachting zal de encyclopedie begin volgend jaar online zijn. De website Jazzserver.nl, die nu als informatiebron fungeert, wordt op termijn gesloten.

...vervolg linkerkolom pagina 2

CONCERTVERSLAG

AANSTEKELIJK OPTREDEN VAN JAMES CARTER EN DE NAZATEN IN ROTTERDAM

De Surinaamse band De Nazaten maakt samen met saxofonist James Carter (zie foto) een tour door het land. Vijf blazers, drie slagwerkers en gitarist Robby Alberga mengen jazz met diverse Surinaamse ritmes en zo ontstaat 'kasekojazz'. Het optreden op 13 november in de Rotterdamse Doelen was heel aanstekelijk. Carter wist op zijn baritonsaxofoon de band enorm te stimuleren. Hij was op zijn best in een New Orleans traditionaal en genoot zichtbaar van dit vrolijke Caribische uitstapje.

Tekst: Peter J. Korten, foto: Joke Schot.

VERVOLG VAN PAGINA 1

JAZZENCYCLOPEDIË MCN

De digitale jazzencyclopedie staat niet op zichzelf, maar is een onderdeel van een encyclopedie met informatie over alle Nederlandse muziekgenres. Op dit moment werken diverse schrijvers aan de eerste biografieën. Als die klaar zijn, kan de informatie op het internet worden gezet. Het werk wordt daarna geleidelijk uitgebreid. Met de digitale encyclopedie wil het MCN voorzien in 'gezaghebbende' informatie over Nederlandse musici. Het werk wordt volgens een vast stramien opgezet en gaat mogelijk audiovisueel materiaal bevatten. Ook zullen links naar andere digitale informatiebronnen worden opgenomen. De encyclopedie is in eerste instantie bedoeld voor mensen die zich professioneel met de Nederlandse muziek bezighouden.

Met de komst van de nieuwe encyclopedie wordt de bestaande website Jazzserver.nl overbodig. Deze dateert nog uit de tijd dat veel musici geen website hadden. Jazzserver.nl bood hun de mogelijkheid om toch informatie op het internet te zetten. Inmiddels is een eigen website gemeengoed onder jazzmusici en bevat de Jazzserver.nl steeds vaker niet-actuele informatie.

NIEUWS

Toots Thielemans Jazz Award voor tweede keer naar accordeonist

De Toots Thielemans Jazz Award voor de beste student van de jazzafdeling van het Koninklijk Conservatorium Brussel is toegekend aan accordeonist Thibault Dille. Hij mocht de prijs 23 november in de Concertzaal van het Conservatorium in ontvangst nemen. Dille speelde tijdens de ceremonie een aantal eigen composities. Ook vorig jaar, de eerste keer dat de Toots Thielemans Jazz Award werd uitgereikt, viel een accordeonist in de prijzen: Anne Niepold.

Jazz Society eert oprichter Beeren

De Jazz Society in Aarle-Rixtel gaat voortaan door het leven als de Wim Beeren Jazz Society. De naamsverandering is een eerbetoon aan de dit jaar overleden oprichter en drijvende kracht Wim Beeren. De Jazz Society organiseert elke twee weken een jazzavond in café Van Bracht.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

NIEUWS

PLATEN

VIERDE DVD-BOX JAZZ ICONS BIJDT BEELDEN VAN ART BLAKEY, ART FARMER EN JIMMY SMITH

De dvd-reeks Jazz Icons is uitgebreid met een box met acht dvd's. Ze bevatten Europese televisieregistraties uit de jaren 1962 tot 1970. Drummer Art Blakey, organist Jimmy Smith, pianist Eroll Garner, zangeres Anita O'Day, saxofonist Coleman Hawkins, trompettist Art Farmer en het orkest van Woody Herman zijn te zien en te horen.

De opname van Art Blakey and the New Jazzmen (met trompettist Freddie Hubbard, bassist Reggie Workman en pianist Jackie Byard) werd in 1965 in Parijs gemaakt. Ook het Jimmy Smith Trio werd in de Franse hoofdstad vastgelegd, in 1969. Smith speelt onder meer 'The Sermon'. Van Eroll Garner zijn een Belgisch (1963) en een Zweeds concert (1964) op dvd gezet. De registratie van Woody Herman's Swinging Herd werd in 1964 in Engeland gemaakt. Onder anderen trompettist Bill Chase, trombonist Phil Wilson, saxofonist Sal Nistico en drummer Jake Hannah maakten in die tijd deel uit van het orkest.

De twee concerten van Anita O'Day komen uit Scandinavische archieven. Het zijn een Zweeds concert uit 1963 en een Noors concert uit 1970. Van Coleman Hawkins is een Belgisch concert uit 1962 op dvd gezet. Dat biedt een uur muziek. Een concert uit 1964 van ruim een uur completeert de Hawkins-dvd. De saxofonist had voor dat Engelse optreden trompettist Harry 'Sweets' Edison, bassist Jimmy Woode en drummer Jo Jones meegenomen. De opname van Art Farmer met onder anderen Steve Swallow op bas en Jim Hall op gitaar, werd in de archieven van de Engelse televisie gevonden en stamt uit 1964.

De dvd-reeks Jazz Icons is een productie van Reelin' in the Years en wordt uitgebracht door Naxos. Aan de nieuwe serie van acht dvd's (zeven dvd's plus een bonus-dvd) gingen drie boxen met in totaal 25 dvd's vooraf. Voor de dvd's wordt materiaal gebruikt uit de archieven van Europese en Amerikaanse omroepen.

'MANFRED EICHER IS HET GEHEIM VAN ECM'

Oprichter en eigenaar Manfred Eicher zelf is het geheim van het succes van ECM. Dat was een van de conclusies tijdens het congres The Blue Moment, dat eind oktober in Mannheim werd gehouden naar aanleiding van het veertigjarig bestaan van het label. Eicher bewaakt bij ECM zowel de muzikale koers als de bedrijfsvoering.

Manfred Eicher heeft bij ECM niet alleen het laatste woord over de te contracteren artiesten en uit te brengen muziek. Hij gaat ook over alle andere aspecten van de bedrijfsvoering, zoals de marketing, het adverteren en de distributiekanaalen. Eicher combineert zijn muzikale liefde met een goed zakeninstinct. Andere grote platenmaatschappijen worstelen met de nadelige gevolgen van met name het downloaden, maar ECM floreert. De aanpak van Eicher heeft het label wereldwijd een eigen plaats op de markt verschaft. Het sterke punt van ECM is echter tevens het grootste risico voor de toekomst, zo werd ook door de in Mannheim confererende musicologen en jazzexperts geconstateerd. Eicher nadert de pensioengerechtigde leeftijd en het zal niet meevallen om een opvolger te vinden.

NIEUWS

Trompettiste Stacy Rowles dood

Trompettiste/vocaliste Stacy Rowles is 30 oktober om het leven gekomen bij een auto-ongeluk. Rowles, dochter van pianist Jimmy Rowles, was 54. Als lid van de vrouwengroep The Jazzbirds was Rowles vooral in de regio Los Angeles actief. Ze maakte onder meer plaatopnamen met haar vader.

Londense jazzpub Bull's Head bestaat vijftig jaar

De Londense pub Bull's Head herdenkt deze maand dat de zaak vijftig jaar geleden met jazzconcerten startte. Dat was enkele dagen na de opening van jazzclub Ronnie Scott's. Onder anderen pianist Stan Tracey en trompettist Guy Barker zetten het jubileum met een optreden luister bij. De festiviteiten werden op 12 november geopend door de bijna tachtigjarige saxofonist/klarinetist Vic Ash. Hij gaf vijftig jaar geleden het eerste concert in de voormalige biljartkamer van de Bull's Head, waarvan de historie teruggaat tot 1739. In die ruimte, inmiddels omgedoopt tot de Yamaha Jazz Room, vinden de jazzconcerten nog steeds plaats.

De huidige eigenaar Dan Fleming draagt de jazz al 27 jaar een warm hart toe. "Modern jazz provided the launch pad for many music genres, and we have grown and embraced many of these. Each year we take on two up-and-coming bands, giving them a monthly gig, which enables them to build a loyal following", aldus Fleming op de website van het Britse blad JazzWise. Het jubileumfeest duurt nog tot 6 december.

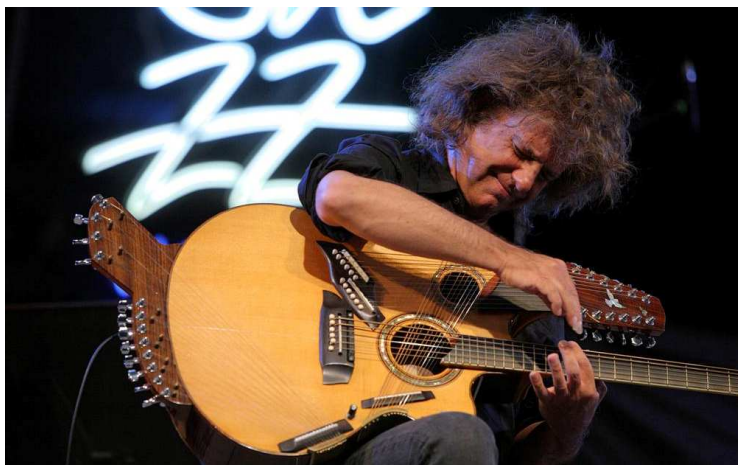
Illegale downloaders beste klanten van (digitale) platenzaak

Britten die illegaal muziek downloaden geven meer geld aan muziek uit dan landgenoten die dat niet doen. Dat blijkt uit een onderzoek van het bureau Ipsos Mori. Hiervoor werden duizend Britten in de leeftijd van 16 tot 50 jaar ondervraagd. Zij die toegeven illegaal te downloaden (een op de tien) kopen jaarlijks voor gemiddeld negentig euro aan muziek. Dat is voor bijna vijftig euro meer dan de ondervraagden die zeggen nooit illegaal te downloaden. Volgens de Britse muziekindustrie is illegaal downloaden goed voor een jaarlijkse auteursrechten-inbreuk van ruim 200 miljoen euro. Zo'n zeven miljoen Britse internetters zouden illegaal downloaden.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

PLATEN VERVOLG

Pat Metheny, nog in een traditionele setting. (Foto: Joke Schot)

PAT METHENY LAAT ZICH OP NIEUWE PLAAT BEGELEIDEN DOOR MACHINES

Gitarist Pat Metheny werkt aan een plaat waarop hij zich laat begeleiden door muzikale machines. De cd, met als werktitel 'The Orchestrion Project', verschijnt volgend jaar bij Nonesuch. Metheny gaat ook op tournee met zijn muziekmachines.

Op zijn website zegt Metheny behoefte te hebben aan wat anders dan een traditionele groep. Hij wil muzikale grenzen verleggen. "In recent years, we have watched the form continue mostly along the lines of refinement (at best) and historical retrenchment and revisionism (at worst)." De eerste mechanisch aangedreven instrumenten waren piano's, zo licht Pat Metheny zijn project toe. Al snel volgden andere mechanisch aangedreven instrumenten. Die werden orchestrions genoemd. Metheny wil dit oude concept op een moderne wijze vorm geven. Die moderne vorm noemt hij orchestrionics. "I am using that term to describe a new performance method to present music alone onstage using acoustic and acoustoelectric musical instruments that are mechanically controlled using the power of modern technology." Dat het voor mensen lastig is om zich hiervan een voorstelling te maken, begrijpt Pat Metheny. Het is ook eigenlijk niet in woorden te vatten, meent hij. "You have to experience it yourself to really know what it is." Metheny is 11 februari 2010 met zijn orchestrion in het Concertgebouw van Amsterdam.

PODIA

GREETJE BIJMA TOURT MET ENSEMBLE MICHIEL BRAAM LANGS DE THEATERS

Stemkunstenaar Greetje Bijma gaat in het najaar van 2010 een theatertournee maken met een ensemble onder leiding van pianist Michiel Braam. De twee stellen met hun programma Autumn Sounds 'een muzikale en theaterale belevenis van de eerste orde' in het vooruitzicht.

Beide musici ontmoetten elkaar begin 2008 tijdens een optreden in het Bimhuis ter gelegenheid van het 25-jarig podiumjubileum van Bijma. "De samenwerking met Greetje voelde meteen goed aan: alsof ik al jaren met haar samenspeelde", zegt Braam. Behalve Braam zullen trombonist Wolter Wierbos, saxofonist/klarinetist Frank Gratkowski, drummer Michael Vatcher en basist Wilbert de Jooide volgend jaar van de partij zijn.

NIEUWS

Wolfert Brederode, een van de leden van het nieuwe Yuri Honing Acoustic Quartet. (Foto: Joke Schot)

Yuri Honing met nieuw akoestisch kwartet in Paradiso

Voor de derde achtereenvolgende keer presenteert saxofonist Yuri Honing op 29 december zijn 'Winterreise' in de Amsterdamse poptempel Paradiso. De avond wordt geopend door zijn nieuwe Yuri Honing Acoustic Quartet met onder anderen pianist Wolfert Brederode (zie foto). Verder treedt Honing op met zangeres Ellen ten Damme en geeft hij met flamencogitarist Eric Vaarzon Morel en trompettist Eric Vloeimans een trioconcert. Peter Heerschop praat de avond weer aan elkaar. Winterreise is een jaarlijks terugkerende muzikale avond. Honing treedt steeds op met drie verschillende groepen, waarvan er twee speciaal voor de gelegenheid zijn samengesteld. (<http://www.yurihoning.com>)

Joe Lovano valt van podium

Saxofonist Joe Lovano is 3 november tijdens een optreden op het Jazz Festival van Madrid van het podium gevallen. "I fell and somehow broke both arms. I'll be back soon!", aldus Lovano op Twitter. Door het ongeluk moet Lovano al zijn optredens voor dit jaar afzeggen.

Gatecrash toert in Verre Oosten.

Trompettist Eric Vloeimans maakt deze maand met zijn band Gatecrash (Jeroen van Vliet (Fender Rhodes), Jasper van Hulten (dr), Gulli Gudmundsson (b)) een tournee door achtereenvolgens China, India en Japan. Ze zullen muziek van hun laatste cd 'Heavens Above!' spelen. Op het tourschema staan optredens in onder meer Hong Kong, Beijing, Shanghai, New Delhi en Tokyo. Tijdens de Chinese optredens (van 6 tot en met 21 november) konden studenten voor een extra lage toegangsprijs naar binnen. De tour werd mede mogelijk gemaakt door de Netherlands China Arts Foundation en de NFPK+.

PODIA VERVOLG

THEATEROPTREDENS NOODZAAK VOOR WILLEM BREUKER KOLLEKTIEF

De lopende theatertour is voor het Willem Breuker Kollektief noodzaak om te overleven. Dat zegt de naamgever van het orkest op 6 november in het Dagblad van het Noorden. De meeste andere binnenlandse optredens komen zonder subsidie niet uit de kosten.

Deze maand trekt het 35-jarige Kollektief langs de theaters met het programma 'Nog lang niet jarig!'. Daaraan leveren Annet Malherbe, Kees Prins en Hans Dorresteyn een vocale bijdrage. Verder werkt de kunstfluitier Geert Chatrou mee. Incidenteel dragen Kees van Kooten en Loes Luca een steentje bij. "De titel is natuurlijk ironisch en slaat op de situatie waarin we ons bevinden", zegt Breuker doelend op de beëindiging van de jarenlange rijkssubsidie voor zijn ensemble dit jaar. Hij legt in het artikel uit dat het Kollektief alleen aan optredens op grote buitenlandse festivals iets overhoudt. "Dan moet je gaan bedenken welk circuit nog wel aanspreekbaar is voor ons. Het theater dus."

Om de theatertour te promoten zat Breuker onlangs in gezelschap van Prins, Malherbe en Dorresteyn bij het televisieprogramma De Wereld Draait Door. Een mooie gelegenheid om eens te laten horen waar hij mee bezig is, dacht hij. "Maar het mag daar niet over de muziek gaan." Van de acht minuten van het item mocht het Kollektief ongeveer een minuut spelen en dat mocht geen instrumentaal stukje zijn. "En dan verwacht men van mij dat ik daar aan tafel zit alsof dat het mooiste moment uit mijn carrière is." Volgens Breuker is de aandacht voor muziek bij publiek en media heel anders dan vroeger. "Voor het experiment en de vrije geest lijkt er nauwelijks nog ruimte. (...) Jazz houdt voor steeds meer mensen op bij Miles Davis' 'Kind of Blue' uit 1959. Daarna wordt het gevaarlijk." Van ophouden wil de 65-jarige Breuker desondanks niet weten. "Al moet ik daarin wel gesteund worden natuurlijk. Ik maak er geen privé-hobby van."

EUROPESE LABORATORIUMBAND DEZE MAAND OP TOURNEE

Breng zeven willekeurige Europese jazzmuzikanten samen in een groep en kijk wat er dan gebeurt. Dat is in een notendop het idee achter een speciaal project van de organisatie JazzPlaysEurope. De vijf partners selecteerden de musici, onder wie twee Nederlanders. De 'laboratoriumband' geeft deze maand concerten in vijf landen.

De Belg Andrew Claes (ts, electr), de Nederlanders Tobias Klein (as, baskl) en Marcos Baggiani (dr), de Duitsers Sven Decker (ts) en Andreas Wahl (gt), de Pool Piotr Damasiewicz (tp, p) en de Fransman Christophe Hache (b) vormen de 'laboratoriumband'. Voorafgaand aan hun tournee hebben ze een week gerepeteerd in jazzclub Domicil in Dortmund. Daar hebben ze al spelende het repertoire bepaald. Het project beleefde zijn première op 18 november in de Amsterdamse Zaal 100. Met een concert in België wordt de reeks 28 november afgesloten. Nu is al bekend dat het project volgend jaar wordt herhaald. België zal dan gastheer zijn. De eerste uitvoering staat gepland in oktober op het festival Jazz Brugge. De partners van JazzPlaysEurope komen uit Nederland (Trytone), België (JazzLab Series), Duitsland, Polen en Frankrijk.

NIEUWS

Dutch Jazz Meeting wordt Dutch Jazz & World Meeting

De Dutch Jazz Meeting, een tweejaarlijkse showcase van Nederlandse jazz en geïmproviseerde muziek voor een publiek van buitenlandse organisatoren, gaat vanaf de volgende editie als Dutch Jazz & World Meeting door het leven. Tijdens het evenement worden op vier podia showcases uit beide werelden aangeboden. Jazz en world blijven wel aparte trajecten. Hoe dit precies vorm krijgt is nog niet bekend. Wellicht wordt een dag jazz gevolgd door een dag worldmuziek, maar het is ook mogelijk dat er tegelijkertijd een programma op twee jazzpodia en twee worldpodia wordt aangeboden. Ook zal er weer een informatiemarkt zijn. De Dutch Jazz & World Meeting wordt van 1 tot en met 3 december in Amsterdam gehouden.

Voorburgs theater schrapt jazz-programmering

Theater De Tobbe in Voorburg zal met ingang van het komende seizoen niet langer jazz programmeren. De jazzprogrammering in De Tobbe bestaat al zo'n 25 jaar. Trouwe bezoekers van de jazzconcerten zijn een actie gestart om het bestuur te bewegen het besluit terug te draaien. Zij vinden dat 'ondoordacht en belachelijk'. Directe aanleiding voor het besluit is een verzoek van de gemeente om de programmering van de twee Voorburgse theaters beter op elkaar af te stemmen.

Sonny Rollins geeft benefietconcert

Voor het eerst in zijn loopbaan geeft saxofonist Sonny Rollins een benefietconcert. Het vindt op 6 december plaats en is bedoeld om geld in te zamelen voor de milieuorganisatie Hudson River Sloop Clearwater. Die organisatie werd in 1966 opgericht door folkzanger Pete Seeger (90) en zet zich in voor het milieu in de Hudson River Valley. Daar heeft Rollins sinds 1972 een huis en Seeger is zijn buurman. Het benefietconcert is het enige concert dat Rollins dit jaar in de staat New York geeft.

WWW.JAZZFLITS.NL

PRIJZEN

Sabrina Starke tijdens de laatste editie van The Hague Jazz. (Foto: Joke Schot)

SABRINA STARKE WINT EDISON JAZZISM PUBLIEKSPRIJS 2009

Zangeres Sabrina Starke krijgt de derde Edison Jazzism Publieksprijs. Sabrina Starke, die eerder dit jaar ook al een Edison Pop voor Beste Nieuwkomer ontving, krijgt de Edison voor haar album 'Yellow Brick Road'.

Lezers van het blad Jazzism konden in de afgelopen maanden voor de Publieksprijs via een website hun stem uitbrengen. Drie artiesten drongen door tot de laatste ronde. Met 42% van de stemmen kwam Sabrina Starke daaruit als beste naar voren. Ze werd op de voet gevolgd door de Wicked Jazz Sounds Band met het album 'The Biggest Sin'. Als derde eindigde Wouter Hamel met zijn album 'Nobody's Tune'. Sabrina Starke krijgt haar Edison op 18 november in het Muziekcentrum Frits Philips te Eindhoven. De Edison Jazzism Publieksprijs is een initiatief van de Edison Stichting en het blad Jazzism Magazine.

OVERIG

CONCERTZENDER VINDT ONDERDAK BIJ LOKALE AMSTERDAMSE OMROEP SALTO

De Concertzender heeft sinds 1 november onderdak gevonden bij de Amsterdamse lokale publieke omroep Salto. Huisvesting voor de redactie en studio is gevonden in het muzyQ-gebouw. Het station is landelijk nog te beluisteren via internet en naar de zender hoopt ook blijvend via Digitenne.

De afgelopen elf jaar maakte de Concertzender deel uit van de landelijke publieke omroep (NPO). Deze zomer besloot de NPO de financiering van het radiostation te beëindigen. De Concertzender is van origine een Amsterdamse zender. De hernieuwde band met de hoofdstad wordt na de doorstart hoorbaar in de radioprogrammering door aandacht voor de culturele agenda, podiumnieuws, actualiteiten en uitbreiding van het aantal live-registraties. Het station heeft circa 140 vrijwilligers en is de klok rond te beluisteren.

JAZZ OP PAPIER

EEN RATJETOE VAN RONNIE SCOTT'S

Jim Godbolt (red.).

Ronnie Scott's Jazz Farrago.

Londen : Hampstead Press, 2008.

204 pag. : ill. ; 31x22 cm.

ISBN 978-0-9557628-0-2 geb.

Prijs: £ 19,95.

Als we de watersnoodramp van februari 1953 herdenken, staan we er niet bij stil dat ook Engeland daardoor werd getroffen. Grote delen van East Anglia (Norfolk en Suffolk) raakten overstroomd; 370 mensen kwamen om. Zoals hier acties werden gevoerd om geld in te zamelen – Beurzen Open, Dijken Dicht – zo had in Londen een liefdadigheidsconcert plaats van Norman Granz' Jazz At The Philharmonic. Ironisch genoeg was er een ramp van deze omvang nodig om Amerikanen in Engeland te laten optreden, want het verbod van de vakbond van musici was nog altijd van kracht: bezoek van Amerikanen zou de werkgelegenheid voor de Engelsen maar in gevaar brengen. Drie jaar later zouden de regels door een systeem van uitwisseling iets worden versoepeld. Amerikanen mochten komen, maar dan moesten Engelse bands in Amerika kunnen spelen. Een band die daarvan profiteerde was het sextet van Ronnie Scott. Hij keerde echter gedesillusioneerd terug. Het enige wat hij ervan overhield was een zekere naamsbekendheid. Maar intussen rijpte wel het plan om een eigen club te beginnen. Toen zijn succesvolle Jazz Couriers, een twee tenorencombinatie met de jonge Tubby Hayes, er na anderhalf jaar mee ophield, zette hij, samen met tenorist Pete King – niet te verwarren met altist Peter King – zijn plan door. De club zou uitgroeien tot een van de meest gerenommeerde speelplekken in Europa.

Het speelverbod gold overigens nog steeds voor solo-artiesten, maar toen het in 1965 werd opgeheven, besloten Scott en King te verhuizen naar een ruimer pand, in Frith Street. Dat in Gerard Street kreeg nu de naam The Old Place. Een lange reeks van Amerikanen deed de club aan. Ze werden begeleid door plaatselijke ritmesecties, waar pianist Stan Tracey vele jaren een belangrijke plaats innam.

In 1979 werden de activiteiten op initiatief van Jim Godbolt begeleid door een eigen huisorgaan: Jazz At Ronnie Scott's (JARS). Godbolt, met ervaringen als impresario en publicist zelf over zijn voorstel: "[Pete King] beschouwde mij als een onverbetere traditionalist, die, met mijn door banjo's bedorven oren, wel de laatste was om het huisorgaan te redigeren van een club die vermaard was om zijn modern beleid."

Het blad bood in de zesentwintig jaar van zijn bestaan veel meer dan een agenda en publiciteitsverhalen. Godbolt zelf schreef, niet zonder zelfspot en onder tal van pseudoniemen, het halve blad vol: veel kolderieke fictie, zogenaamde interviews, staaltjes uit Scotts moppentrommel. Maar er waren ook echte interviews, profielen en memoires, een en ander verlichtigd met foto's uit grootmoeders tijd en cartoons van onder anderen Stephen Nemethy, Jack Pennington en Trog, beter bekend als Wally Fawkes. Voor een bundel onder de goedgekozen titel 'Jazz Farrago' (= ratjetoe) deed Godbolt er een greep uit: een impressie van het Massey Hall Concert, zoals de vader van trompettist Gerard Presencer, toen veertien, dat onderging, een brief van Tsjajkovski aan Duke Ellington met commentaar bij diens bewerking van de Notenkrakersuite, de rubriek Do you play requests? (only if they're asked for ...): een ober die een verzoek doorgeeft om Come Rain Or Come Shine te spelen: "Maak zelf maar een keuze." Een anekdote is die waarin Roland Kirk criticus Steve Race te grazen nam, nadat deze hem voor clown had uitgemaakt. En Chet Bakers doodsoorzaak was 'defenestration', zo las Godbolt ergens. En waarachtig, het woord bestaat!

Jan. J. Mulder

CD-RECENSIES

GLERUM OMNIBUS

57 Variations

Favorite Records

(<http://www.ernstglerum.nl>)

Bekijk Glerum Omnibus; klik hier:

http://www.youtube.com/watch?v=m_xBCqfD45s

De nieuwe versie van Ernst Glerums trio Omnibus werd speciaal samengesteld voor de VPRO/Boy Edgar Tour. Dat we hier toch met een ingespeeld trio te maken hebben, komt omdat het gezelschap als huisband speelt in de Amsterdamse kunstenaarssoïeteit De Kring. Glerum zelf speelt weer gewoon bas en dus geen piano. De pianokruk wordt bezet door Ruben Hein, die qua pianostijl wel dicht in de buurt komt van het spel van de leider: vanuit de jazztraditie gedacht, met een goed bluesgevoel en adem tussen de noten. De twee namen die daarbij omhoog borrelen, zijn ook samengebracht in een van de stukken op deze cd: 'Silver Nichols'. Gelieve aan deze woordgrap de voornamen Horace en Herbie toe te voegen. In de typisch Nichols-achtige mini-drumbreaks in dit nummer kunnen we horen hoe subtiel en melodisch Joost Patocka is. Subtiel is trouwens toch het sleutelwoord van deze '57 Variations', want zowel de jazzmatige stukken als de atmosferische composities van Glerum komen volledig uit de verf. In die laatste categorie treffen we een aantal stukken aan die hij componeerde bij een film over de Amsterdamse havens. In het openingsstuk, 'Impressionistic', zien we voor ons geestesooog de grote vrachtschepen traag door de mist heen varen. Het loepzuivere strijkwerk van Glerum is hier van een ontroerende schoonheid. Ook in het miniatuurtje 'Low Flow' en de bijna klassieke a capella intro van 'Bass Sonata Part I' is weer eens te horen dat er weinig bassisten in Nederland zijn die zo schitterend met de strijkstok kunnen omgaan. Maar dat Glerum ook echte jazzcomposities kan schrijven, blijkt uit stukken als 'Omnibus Three' met z'n sterke vamp, en de bebop-burner 'Klook' met Benjamin Herman als gast. Die komt ook nog even om de hoek kijken bij het enige zangstuk van de cd, 'Too Much' van de Spice Girls, fraaie gecroond door pianist Ruben Hein. Dan is inmiddels wel duidelijk dat de titel van deze prijs-cd niets te veel gezegd is.

Herman te Loo

Ze houden van contrasten, deze Italianen. Chaque Objet draait vooral om de twee gitaristen, Pablo Montagne en Adolfo La Volpe. Soms spelen ze op deze naamloze debuut-cd als duo, soms als trio (met drummer Alessandro Tomasetti) en soms als kwartet (met saxofonist Francesco Massaro als vierde man). Ze houden van allerlei verschillende manieren van benadering. Bepaalde stukken zijn grotendeels uitgeschreven composities, maar er wordt ook gewerkt met grafische partituren, of spelstructuren. Op hun website (www.chaqueobjet.net/scores) staan mooie voorbeelden van wat Montagne (de componist van het stel) zoal heeft bedacht. 'Funkdom', bijvoorbeeld, staat conventioneel genoteerd. Het klinkt wel funky, maar dan via de omweg van Ornette Coleman of Material. 'Loud Trio' is ook een veelzeggende titel. Hier wordt rockachtig hard gespeeld, met een stevige groove. Maar in dit zelfde nummer is ook ruimte voor verstilling. Want Chaque Objet schuwt de schoonheid bepaald niet. 'Caprice des Angles', bijvoorbeeld, is heel atmosferisch, en doet denken aan het werk van Fripp & Eno, waarna 'Quartetto Australe' een Derek Bailey-achtige klankwereld tevoorschijn tovert. U begrijpt het, 'never a dull' moment bij deze Italianen, zonder dat het ook maar ergens geforceerd klinkt. We mogen blij zijn dat Evil Rabbit ons in contact brengt met hun muziek.

Herman te Loo

CHAQUE OBJET

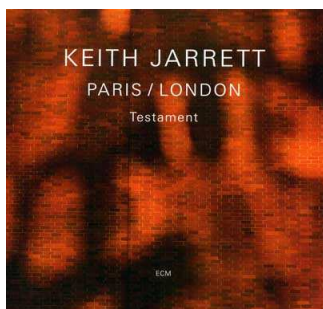
Chaque Objet

Evil Rabbit Records

(<http://www.evillrabbitrecords.eu>)

KEITH JARRETT
Paris/London Testament (3cd)
ECM

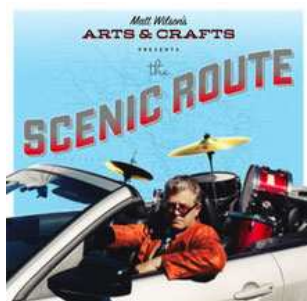
Beluister een stuk van de cd; klik hier:
http://www.youtube.com/watch?v=xMybFyqkE_g

VERVOLG CD-RECENSIES

Rechtvaardigt het enorme aanbod van opnamen van pianist Keith Jarrett de aankoop van zijn laatste uitgave 'Paris/London Testament'? Doet hij wéér wat hij al veel vaker deed? Feit is dat dit spatzuivere opnamen zijn van twee soloconcerten eind 2008 en dat alles op wel drie cd's. Voor de zoveelste keer speelt hij solo voor een uitzinnig publiek. De stukken hebben geen naam maar heten 'Part', gevolgd door een Romeins cijfer. Melodieuze stukken worden afgewisseld door abstractere, soms zijn ze 'free'. De vraag is of deze volgorde een kwestie van monteren is, of de werkelijke weergave van de concerten. Er zitten af en toe eigenaardige overgangen in de tracks. Zo kan een bluesy stuk langzaam maar zeker overgaan in een abstract stuk. Of andersom. Natuurlijk is niet alles wat hij speelt volledig geïmproviseerd. Vooraf heeft Jarrett bepaalde ideeën over de richting van het concert. Behendig weet hij herkenbare melodieën te mijden. Toch is zijn hamerende rechterhand in bepaalde passages van het concert ook te horen op de cd 'Paris Concert' (ECM, 1990), waar hij dat minutenlang weet te herhalen. Het lijkt een paar keer of hij na moet denken over wat hij nu weer zal aanvangen. Na het vijfde stuk van 'Paris' zegt hij weifelend: "Let's see..." Direct daarop gaan zijn handen naar de linkerkant van de vleugel en is hij bijna direct in trance. Een andere keer is er een geeuw en een korte stilte, klopt hij goedkeurend op de vleugel en zegt: "Nice piano!"

Jarrett schreef de begeleidende teksten zelf en is daarin heel uitgebreid en openhartig over zijn privé-leven. Een tweejarige inzinking deed hem beseffen wat het nut is van een eindigend stuk. Hij weet tegenwoordig heel goed wanneer hij moet stoppen. Soms gebeurt dat nogal plotseling. Dat is heel anders dan vroeger, toen hij met gemak twintig minuten achter elkaar zat te improviseren. Hij zegt: "Ik stop wanneer de muziek me zegt dat ik moet stoppen". Ook zegt hij dat hij na zijn scheiding door verdriet was overmand. Dat maakte de concerten extra uitdagend. Jarrett is naast hoogbegaafd pianist gelukkig ook een gewoon mens. Jammer dat niet alles op één cd past, dan zou je niet steeds moeten opstaan om de cd te verwisselen. Monumentaal! **Peter J. Korten**

MATT WILSON'S ARTS & CRAFTS
The Scenic Route
Palmetto

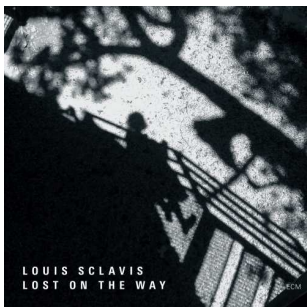
Bekijk Matt Wilson; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=FW2P8EcGwPs>

Drummer Matt Wilson is van vele markten thuis, en daarom maakt hij deze keer een ritje door het jazzlandschap, met eigen stukken en andermans werk. Daarbij valt op dat de stukken waarin Gary Versace piano speelt tamelijk straightforward zijn, zoals een natuurgetrouwe 'We See' van Monk, en Ornette Colemans 'Rejoicing'. Zodra hij zich echter aan het Hammondorgel zet, wordt de muziek vet, net als de knipoog. Zo is daar de door Wilson zelf geschreven r&b-slijper '25 Years of Rootabagas', met een heerlijk schmierend orgel en dito trompet (met veel growlwerk) van Terell Stafford. Die laatste presteert het overigens om met een Harmon-demper nu eens niet als Miles Davis te klinken. In het titelnummer roept hij Harry Sweets Edison in herinnering, en dat is best verrassend. De toeristische route eindigt uiteindelijk in New Orleans, alwaar we Donald Aylers 'Our Prayer' horen. Versace neemt hier de accordeon ter hand, zodat er een vleugje zydeco doorheen schemert. Dan zet Wilson een streetparaderitme in, en zingen de dames van The Swayettes John Lennons mantra 'Give Peace A Chance'. Een mooi einde van een lekkere cd.

Herman te Loo

VERVOLG CD-RECENSIES

LOUIS SCLAVIS Lost On The Way ECM

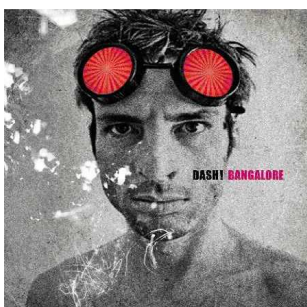

Bekijk Louis Sclavis; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=a4CegAWIH8Q>

De Franse rietblazer Louis Sclavis heeft zijn achtste album voor ECM afgeleverd. Het heet 'Lost On The Way' en is de opvolger van 'L'imperfait des langues' uit 2005. Een deel van de bezetting op beide albums is identiek. Behalve Sclavis zijn gitarist Mazime Delpierre en drummer François Merville ook weer van de partij. De leider beperkt zich deze keer 'slechts' tot klarinetten en sopraansaxofoon. Verder horen we Matthieu Metzger op sopraan- en altsaxofoon, en Olivier Lété op elektrische bas. Veel stukken op het album zijn doorgecomponeerd en bevatten individuele improvisaties. Dat blijkt vooral in de stukken die de twee saxofoons unisono spelen. Alle composities zijn weer van Sclavis. Twee daarvan kunnen voor een volksliedje doorgaan. Het zijn 'De Charybde en Scylla' en 'Bain d'Or'. De soepele melodieën vertonen invloeden van vroege klassieke muziek. Daardoor ligt de drempel wat lager dan bij de overige negen tracks. Sclavis kiest bij de context van de composities het meest toepasselijke instrument. Zo klinkt zijn klarinet wat vriendelijker dan zijn weerbarstige sopraansaxofoon. De combinatie gitaar en elektrische bas geeft het geheel een vlotter karakter. De muziek van Sclavis is nooit vrijblijvend. Hij is niet wars van dwarsigheden en is er niet op uit zijn publiek te behagen. Dat karakter heeft hem groot gemaakt.

Peter J. Korten

DASH! Bangalore EWM

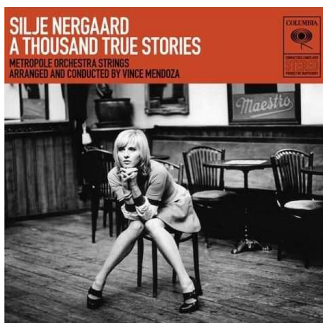

'Bangalore' werd opgenomen in augustus 2007, maar pas deze zomer uitgegeven door EWM, het eigen label van Eric van der Westen. Dat de muziek zo'n tijd op de plank heeft gelegen, kan twee dingen betekenen: er was geen geld voor een release of eerder benaderde labels durfden het niet aan om deze muziek uit te brengen. Ik houd het op het eerste, alhoewel het tweede me ook niet onwaarschijnlijk voorkomt. De muziek is namelijk redelijk controversieel en komt bij een eerste beluistering zelfs ietwat nerveus over.

Dash! bestaat uit Maarten Ornstein (saxofoon, basklarinet, zang), Peter Bergman (bas), Joshua Samson (percussie), Eric Hoeke (drums) en Jeannine Valeriano, Monique de Adelhart Toorop, Marieke Sniijders, Kiki Manders (zang). Het ritmetrio legt op 'Balore' een stevige en dwingende basis neer. Daar overheen wordt naar hartelust, maar behoorlijk gecompliceerd, gespeeld en gezongen. Neem nu om te beginnen de laatste track. Een compositie van Arturas Bumsteinas. Ornstein is daarop met een violist (Tadas Zukaukas) en een cellist (Anton Lukoszevieve) te horen. Althans, daar ga ik vanuit, want door alle elektronica is het originele geluid van de instrumenten bijna onherkenbaar. Het is een lange compositie, die zich langzaam ontwikkelt. Niet echt toegankelijk. De overige acht stukken zijn duizelingwekkend. Het zijn prachtige composities van Maarten Ornstein, op teksten van Jeanine Valeriano en Monique de Adelhart Toorop. Ornstein en de zangeressen schitteren in deze composities. Ze zijn spannend en swingend. En soms ook wat jachtig, zonder dat je van echte haast kunt spreken. Ik was onder de indruk van de schitterende akkoorden. En van de heerlijke sax overall. Soms komen instrumentale motieven van de ene song in een andere terug, maar desondanks verschillen de stukken behoorlijk van elkaar. Voor allemaal geldt echter dat ze stuk voor stuk uitdagend aantrekkelijk zijn.

Hessel Fluitman

SILJE NERGAARD
A thousand true stories
Columbia

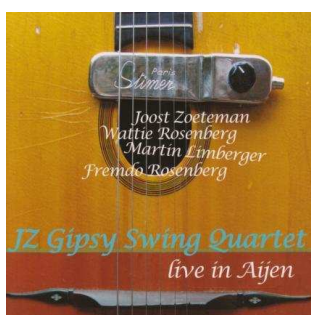
Bekijk een filmpje over deze cd:
<http://www.youtube.com/watch?v=1nmQOIGxSk>

VERVOLG CD-RECENSIES

Met 'A thousand true stories', waarvoor Silje Nergaard alle nummers zelf schreef, laat deze Noorse vocaliste horen hoezeer zij het muzikale metier beheerst. Niet alleen binnen de intimiteit van een kleine band, zoals op haar vorige platen, maar ook met een groter orkest weet zij met haar innemende stijl van zingen de luisteraar voor zich te winnen. Naast haar vaste band wordt zij op deze plaat ook begeleid door de strijkersectie van het Metropole Orchestra onder leiding van Vince Mendoza, die ook de arrangementen schreef. Door het gebruik van strijkers ontstaat een soms bijna filmisch of 'panoramisch' geluid. Het blijft mooi in evenwicht met notie voor detail en accentuering. Nergaards stem kenmerkt zich door een heldere dictie en een goede frasering. Je verstaat haar vertellingen, en het natuurlijke ritme in haar stem neemt de luisteraar mee in het verhaal. Een indrukwekkende gastrol is weggelegd voor trompettist Mathias Eick die in het slotnummer 'Laura' een weergalozes solo heeft. Ook de verhouding tussen band en orkest is mooi in balans, een fraaie symbiose. Niet in de laatste plaats is dat te danken aan de directie en de arrangementen van Mendoza, die getuigen van empathie en fijnzinnigheid. De dynamiek in de bewerkingen is afgewogen, op momenten verstild of uitgesproken krachtig maar met behoud van het precieze karakter. Ook het spel van de strijkersectie van het Metropole Orkest is een toonbeeld van élégance. Ook in de krachtig gespeelde delen bespelen de strijkers hun instrumenten als een schilder die met lichtvoetige streken het doek met uiterste zorg benadert en het licht als vanzelf laat ontstaan.

Frank Huser

JOOST ZOETEMAN GIPSY SWING
QUARTET
Live in Aijen
Musicworlds

Bekijk dit Quartet; klik hier:
<http://www.gipsyswing.nl>

Joost Zoeteman is een getalenteerde jazzgitarist die zich op indrukwekkende wijze eveneens bekwaamd heeft in de gipsy-swing. 'Live in Aijen' getuigt daar fascinerend en aansprekend van. Met twee broers uit de familie van de Rosenbergs, Wattie Rosenberg met viool en Fremdo Rosenberg op contrabas (inderdaad neven van de leden van het Rosenberg Trio), en Martin Limberger op ritmegitaar (zoon van de leider van het gipsy orkest de Pjotto's) vormt hij het Gipsy Swing Quartet. Het zijn voorwaar niet de minste namen waarmee Zoeteman het avontuur aangaat. En dat het musici van groot kaliber zijn laat 'Live in Aijen' onbetwistbaar horen. Ofschoon het een debuutalbum van dit kwartet betreft, staat buiten kijf dat de kwaliteit van het spel hoogstaand is. Het kwartet speelt betrouwbaar en fantasievol. Een degelijke ritmische begeleiding vormt de basis waarop Zoeteman en Limberger inventieve dialogen aangaan. Samen spraken die klinken als geïnspireerde duels en dan weer als een gepassioneerde pas-de-deux. De geest van Django Reinhardt waart erin rond, zoals in de standard 'All of me' waarmee de plaat opent. Hoe kan het ook anders, met dit grote voorbeeld van de gipsy-jazz of gipsy-swing. De Stevie Wonder-compositie 'Isn't she lovely' is een fraaie en hedendaagse knipoog naar het veelvuldig gebruik van Amerikaanse standards door Django Reinhardt. 'Live in Aijen' is een geïnspireerd en bijzonder knap gemaakt live-verslag van een gedreven kwartet.

Frank Huser

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

CATHERINE RUSSELL
Sentimental Streak
World Village

Bekijk Catherine Russell; klik hier:
http://www.youtube.com/watch?v=OxLL8_orGic

WANT2SWING BIG BAND
goes Christmas
Eigen beheer
 (<http://www.want2swing.nl>)

Bekijk 'Funky Karst'; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=GFijaQFenDY>

VERVOLG CD-RECENSIES

Zangeres Catherine Russell liet een sterke indruk achter toen ze onlangs even in Nederland was voor enkele concerten en een optreden in het televisieprogramma Vrije Geluiden. Haar stijl is geworteld in de jazz uit New Orleans. Ze kreeg die met de paplepel ingegoten, want haar vader Luis Russell - die dankzij de hoofdprijs in een Panamese loterij met zijn familie naar New Orleans kon verkassen - was daar een pianist van naam. Zo is hij op veel opnamen van trompettist Louis Armstrong te horen. Russells moeder is nog steeds actief als bassiste. Verder speelde haar grootvader in het orkest van James Reece. Dat orkest kwam in 1917 met het Amerikaanse leger mee en was indertijd een grote sensatie.

Catherine Russell zelf zong jaren als achtergrondzangeres bij muzikale groten. Nu bouwt ze aan een solocarrière. Haar muziek haalt ze uit haar verleden. Het is de muziek die haar vader speelde en die bij haar thuis gedraaid werd. Haar stem is verwant aan die van Bessie Smith, al heeft ze niet zo'n granieten bluesgeluid. Ze kan met haar stem alle kanten uit. Je krijgt het idee dat ze ook zonder versterking een behoorlijke zaal kan bereiken. En zonder zich te overschreeuwen. Op de cd 'Sentimental Streak' ontbreekt een drumstel naar dat versterkt de sfeer van New Orleans juist. Het is aardig dat ze met deze schijf, en eerder ook al met haar eerste solo-cd 'Cat', een serie titels uit het verleden nieuw leven inblaast. In het cd-boekje is van elke song de tekst te vinden. Ook vertelt ze daarin waar ze de song vandaan heeft.

Hessel Fluitman

Kun je in een streektaal, met een bigband als begeleidingsorkest, geloofwaardig over Kerstmis zingen? De vocalistes Martijje Lubbers, Marike Schepers en Margot Kriek doen het met de Drentse bigband Want2Swing. Drents is ook voor niet-oosterlingen goed te verstaan en dus is de cd 'Want2Swing Bigband goes Christmas' prima te verteren voor niet-Drenten.

Orkestleider Marco Kerver componeerde en arrangeerde twaalf stukken, die van Drentse lyrics werden voorzien door Lubbers en tekstschrijfster Marjolein Scherphuis. Afgelopen zomer dook de veertien man sterke band met Martijje, Marike en Margot de studio in. Terwijl buiten de mussen dood van het dak vielen, smeekte Lubbers binnen haar geliefde 'kom thuis veur Kerst' en verzocht ze met Schepers en Kriek de weergoden om 'snei, gien regen meer'.

Van het dozijn liedjes op het album zijn er zes Engelstalig (met teksten van Kerver, Lubbers, Scherphuis en Schepers), waardoor de cd mooi in balans blijft. Het is dapper louter nieuw werk te brengen. De natuurlijke neiging is toch de klassiekers op te nemen. Kerver heeft een plezierige hand van schrijven. Zijn geestekinderen leunen aangenaam op de grondvesten van het American Songbook, maar hij kopieert niet. Lubbers is veruit de swingendste zangeres. Schepers en Kriek overtuigen wat minder, maar gedrieën sleuren de dames de band lekker mee waardoor die in de juiste grooves belandt.

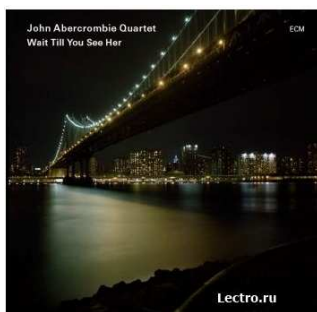
Hans Invernizzi

Want2Swing staat met het Kerstprogramma drie maal in het theater: op 13 december in De Winsinghof in Roden, op 19 december in De Muzeval in Emmen en op 20 december in De Kolk in Assen.

JOHN ABERCROMBIE QUARTET

Wait Till You See Her

ECM

Bekijk John Abercrombie; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=ZJYxNgm3B4>
(slechte beeldkwaliteit)

NEW ORLEANS JAZZ ORCHESTRA

onder leiding van Irvin Mayfield Book One

World Village

Bekijk Irvin Mayfield; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=4KyyKQaeVjQ>

VERVOLG CD-RECENSIES

Teer, lieflijk, behaaglijk. John Abercrombie weet zich in allerlei stijlen raad. Wie zijn volledige oeuvre wil aanschaffen, heeft aan een maandsalaris nog te kort. Een fors deel van zijn platen als leider is uitgebracht op ECM. Zo ook zijn nieuwste 'Wait Till You See Her' op naam van het John Abercrombie Quartet. Abercrombie maakte al meer albums met dit Quartet, waarin violist Mark Feldman en drummer Joey Baron oude bekenden zijn. Bassist Marc Johnson is vervangen door Thomas Morgan. Abercrombie kan wel degelijk scheuren met zijn gitaar, maar doet dat op 'Wait Till You See Her' niet. Behalve het titelstuk zijn alle composities van zijn hand. Het openingsstuk 'Sad Song' doet sterk denken aan het prachtige album 'Sophistic Lady' van violiste Wilma Thalen op het label Turtle. Haar uitvoering van standards is echter romantischer dan die van Abercrombie. Die speelt eigenzinniger en doet dat onverstoort. Hij is als een getemd paard, dat sterk is, maar zijn spieren beheerst voor het precisiewerk. Die veelzijdigheid is tekenend voor de gitarist. Feldman geeft flink wat karakter aan het geheel. Als hij samen met Abercrombie speelt weet de gitarist zich perfect aan de klankkleur van de viool aan te passen. Ze vullen elkaar goed aan. Soms is de muziek verstild en stijlvol. Zoals het oosters getinte 'Chic Of Araby'. En dan Joey Baron: hij is een zeer geraffineerde drummer. Maar dat wisten we al. Er staan een aantal sterke foto's in het cd-boekje. Ze tonen van een afstand het speelplezier en de concentratie van het viertal. En dat is ook te horen.

Peter J. Korten

Irvin Mayfield, de leider/artistiek directeur en oprichter van het New Orleans Jazz Orchestra, is niet alleen een begaafd trompettist, maar sinds 2003 ook Cultureel Ambassadeur van de stad waar zijn orkest naar is vernoemd. Mayfield doet er alles aan om het culturele leven in New Orleans na de ramp met de orkaan Katrina weer op de kaart zetten. Op nationaal niveau krijgt hij daarbij steun van zijn oude stadsgenoot Wynton Marsalis. Het New Orleans Jazz Orchestra telt zestien man, inclusief de meespelende dirigent. Het orkest heeft die wat luie en zelfverzekerde New Orleans-beat. De live-opname op de cd 'Book One' is van november 2008. Het is een registratie van het 'All the Saints'-concert, dat jaarlijks ter herinnering aan de voor New Orleans rampzalige orkaan Katrina wordt gehouden. In 2008 was dat al weer voor de vierde keer. Alle stukken op de cd zijn van leider Mayfield. Ze zijn een beetje dramatisch geschreven, want dan is zijn orkest op zijn best. De stukken hebben allemaal betrekking op New Orleans. De '7th Ward Blues' gaat over de overstromde wijk waar de creolen wonen. Qua sfeer doet dit nummer denken aan een ouderwets lekkere Ellington-blues. De titel 'The Mistress' verwijst naar New Orleans zelf. Het is een feature voor Irvin Mayfield op trompet. Met 'Move on Ahead' geeft de orkestleider uiting aan zijn frustratie over de stagnatie die de wederopbouw van de stad en het culturele leven plaagt. Tensorsaxofonist Ed 'Sweetbread' Petersen staat centraal in 'Sweet Bread on the Levee'. Hij speelt een meeslepemde solo en wordt ijzersterk en bluesy begeleid door de diverse secties van de bigband. Alhoewel 'Book One' een indrukwekkend document van het 'All the Saints'-concert is, boeit de cd toch niet altijd. Daarvoor was iets meer variatie nodig geweest.

Hessel Fluitman

STEFANO BOLLANI
Stone in the water
ECM

Bekijk Stefano Bollani; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=dA6-3jhXwIE>

VERVOLG CD-RECENSIES

'Stone in the Water' is de derde cd die pianist Stefano Bollani samen met de Denen Jesper Bodilsen (bas) en Morten Lund (drums) heeft gemaakt. De eerste, 'Mi ritorno in Mente' (2004), bevat ettelijke classics en sterke muziek. Op de opvolger 'Gleda' (2005) hoor je afwisselend stevig triowerk en dromerige muziek. Deze cd's staan op naam van het Jesper Bodilsen Trio en verschenen bij het in Kopenhagen zetelende Stunt Records. 'Stone in the Water' is een uitgave van ECM, het label waar Bollani tegenwoordig wel vaker muziek opneemt. Bij ECM staat de naam van de pianist iets prominenter op de hoes dan die van de twee Denen. Bollani staat bovenaan. Onder zijn naam staat de titel van de cd en pas dan worden de twee Denen genoemd. Ook valt op dat de titels van de stukken op eerste twee cd's veelal in het Deens luiden en dat nu voor het Italiaans is gekozen. De muziek op de cd komt onmiskenbaar uit de koker van ECM. De sfeer van peinzend bekeken eindeloze verten overheerst. Dat betekent dat schoonheid en verstilling voorop staat. Tijdens het luisteren rijst steeds weer het beeld op van een onschuldig kabbelend beekje. Stenen worden er niet in gegooid, de albumtitel ten spijt. Slechts de wind zorgt voor rimpelingen door het oppervlak lichtjes te masseren. Zo creëert het trio weldadig mooie muziek en lichte spanningsbogen. De muziek krijgt meer body op de momenten dat de bas van Jesper Bodilsen wat meer op de voorgrond treedt. Zoals in Bollani's 'Asuda' en ook in 'Il cervello del pavone', de Hersenen van de Pauw. Eigenlijk passen de Italiaanse titels van de stukken heel goed bij de muziek. Neem bijvoorbeeld het titelnummer van de cd, 'Un Sasso Nello Stagno'. Die Italiaanse klanken geven veel beter weer wat er op deze cd gebeurt dan de Engelse vertaling 'Stone in the Water'. Liefhebbers van sierlijke en rustige pianomuziek kunnen voor deze cd in de rij gaan staan.

Hessel Fluitman

MICHAEL RIESSLER/HOWARD LEVY/JEAN-LOUS MATINIER
Silver & Black
Enja

Bekijk deze formatie; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=4PDU9JBAX1Q>

Rietblazer Michael Riessler en accordeonist Jean-Louis Matinier maakten ooit deel uit van het legendarische Frans/Duitse gezelschap Le Bûcher des Silences. Die groep was in de jaren negentig een trendsetter in het maken van geïmproviseerde muziek op basis van (imaginaire) volksmuziek en middeleeuwse muziek. Later bleven de twee regelmatig als duo spelen, met Riessler op basklarinet. Voor deze cd 'Silver & Black' hebben ze de handen ineen geslagen met mondharmonica-speler Howard Levy, die we vooral kennen van zijn werk met Rabih Abou Khalil. De combinatie basklarinet-accordeon-mondharmonica levert een bijzonder klankspectrum op, dat gevaarlijk dicht bij elkaar zit. Maar omdat het hier drie superieure virtuozen betreft, merken we daar als luisteraar niks van. Waar de een de laagte opzoekt, kiest de ander voor de hoogte, en zo leiden ze ons gedrieën door een volstrekt unieke muzikale wereld heen. En die is zo Europees als het maar zijn kan, met soms Balkan-trekjes (het opzweepende 'Vela'), en dan weer een Italiaanse inslag (de tarantella die halverwege 'REM' losbarst). Dat de heren ook subtiel en melancholiek kunnen zijn, is te horen in het toepasselijk getitelde 'Nebel'. We zien al een trage arthouse-film met veel laaghangende bewolking, en deze muziek. Levy zit af en toe ook achter de piano, maar het liefst hoor ik hem met de ongelooflijke toonbuigingen die hij uit zijn chromatische mondharmonica haalt, en die je zelfs Toots Thielemans een plaat lang doen vergeten. Tja, zo kan het ook, denk je dan.

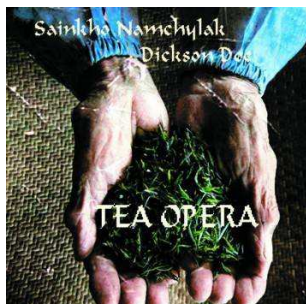
Herman te Loo

SAINKHO NAMCHYLAK/ DICKSON DEE

Tea Opera

Leo Records

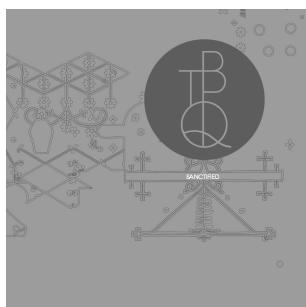
(www.leorecords.com)

THE BIG FOUR QUINTET

Sanctified

TubThumper Records

Bekijk The Big Four Quintet; klik hier:

<http://www.tb4q.com/media>

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld You Tube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie 9.0.1. moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via onze website (onder aan de pagina) of de website van Adobe.

JAZZFLITS

VERVOLG CD-RECENSIES

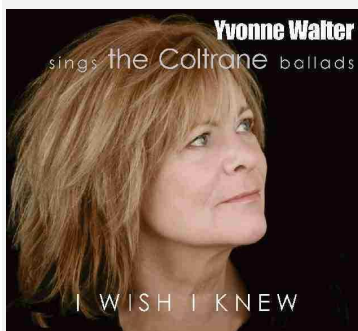
De samenwerking tussen stemwonder Sainkho Namchylak en elektronicaspecialisten levert vaak vruchtbare resultaten op. De ongelooflijke klanken die ze met haar stem produceert, vaak op basis van de keelzang-technieken uit haar vaderland Tuva, mengen uitstekend met elektronische geluidsbeelden. Vooropgesteld dat haar elektronicapartner goed luistert en subtiel met zijn arsenaal omgaat. Dickson Dee, de artiestennaam voor de Chinees Li Chin Sung, is er zo een. Op de cd 'Tea Opera' horen we hoe hij met prachtige zware bourdontonon en slagwerkachtige klanken een mooie basis biedt voor Namchylak. We krijgen af en toe het gevoel van een sjamanistisch ritueel, en op zulke momenten is de zangeres op haar sterkst. De 'opera' die in de titel staat moeten we maar niet al te letterlijk nemen. Zoals de hoestekst al vermeldt, is de theecultuur in China vooral verbonden met meditatie, en dat sluit inderdaad perfect aan op de muziek van Dee en Namchylak.

Herman te Loo

Het is bijna ondoenlijk om het album 'Sanctified' in enkele woorden te typeren. Voor de luisteraar ontvouwt zich een magnifiek veelkleurig boekje waarin sporen van oude jazz, R&B, funk, free jazz en bebop met elkaar contrasteren en elkaar versterken. Dat is de kracht van The Big Four Quintet, het vermogen om verschillende stijlen samen te laten vloeien binnen één album, zonder dat sprake is van vervlakking of chaos. Muzikaal is het van uitzonderlijk hoog niveau dat dit vijftal produceert. Naarmate je de plaat vaker beluistert raak je meer en meer onder de indruk van de veelzijdigheid en het vakmanschap waarmee de band de tien eigen composities op deze plaat presenteert als een unieke staalkaart van authentieke jazz. Het is energiek en subtiel, bedachtzaam en uitgesproken. Schijnbare tegenstellingen die wonderlijk mooi in balans zijn, die provoceren en harmoniëren, die de luisteraar uitdagen en vermaken. 'Sanctified' is een proeve van spontaniteit, van muzikale excellentie van een band die getuigt van een non-conformistische zienswijze en desondanks volledig aansluit bij en haar oorsprong legitimeert in de wortels van de jazz. Misschien is de titel van de plaat het meest doeltreffend als omschrijving; 'Sanctified' als een inspirerend spiritueel paspoort.

Frank Huser

CORRECTIE OP JAZZFLITS NUMMER 128

Bij de bespreking van de nieuwe cd van zangeres **Yvonne Walter** drukten wij in JazzFlits 128 abusievelijk de voorkant van de Japanse uitgave af. In de Benelux staat het album 'I Wish I Knew' met de bovenstaande afbeelding in de bakken.

CONCERTVERSLAGEN

BILL FRISELL 858 QUARTET

Bezetting:

Ron Miles (tp),
Eyvind Kang (vi),
Bill Frisell (gt),
Hank Roberts (cello).

Datum en plaats:

5 november 2009,
Bimhuis,
Amsterdam.

BILL FRISELLS 858 QUARTET VALT TEGEN

Bill Frisell startte met zijn nieuwe 858 Quartet om muziek te maken bij een tentoonstelling met schilderijen van Gerhard Richter. Hij greep daarbij terug op een oud kwartet, van halverwege de jaren negentig, met trompettist Ron Miles en violist Eyvind Kang. In plaats van trombonist Curtis Fowlkes, de vierde man in die groep, benaderde hij een andere oude bekende, cellist Hank Roberts. Uitgangspunt was een kamermuziekachtige jazz, met veel improvisatie, en Frisells voorliefde voor Americana. Het viertal begon met wat open, vrije improvisaties die weinig om het lijf leken te hebben. Toen de melodieën zich erbij gingen voegen, gebeurde er echter nog steeds weinig. Wat we op het podium zagen, waren vier introverte muzikanten met een enorme instrumentbeheersing, die bijster weinig enthousiasme uitstraalden. Iemand die het vuurtje kon opstoken, zoals drummer Joey Baron in Frisells andere kwartet, werd node gemist. Pas bij een oudje, 'Rag', niet al te lang voor de pauze, kwam de groep even los. Daarna zette Miles nog wel even een ontroerend mooie trompetmelodie neer, om te laten horen hoe het ook kon, en was het dus pauze.

De verwachtingen die aan het eind van de eerste set werden gewekt, werden helaas na de pauze niet ingelost. De muziek was richtingloos, als een soort schip met vier matrozen, en zonder kapitein of stuurman. Veel stukken hadden een hoog en-zo-zouden-we-nog-wel-uren-door-kunnen-gaan-gehalte, met eendeloos repeterende motiefjes van de vier muzikanten. Ze leken er zelf erg in verdiept, zoals 'nerds' zich kunnen verliezen in informatie die aan de rest van de wereld niet besteed is. Er waren zeker nog wel mooie momenten, want de vier kunnen wel degelijk fraaie dingen met hun instrument, maar ik denk dat ze er beter aan doen om hun eigen draai te geven aan andermans muziek dan het te zoeken in de lange lijnen van Frisell zelf.

Herman te Loo (Persfoto Bill Frisell: Michael Wilson)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

ICP ORCHESTRA

Bezetting:

Ab Baars (sax),
Misha Mengelberg (p),
Ernst Glerum (b),
Mary Oliver (altv),
Thomas Heberer (tp),
Han Bennink (dr),
Tobias Delius (sax),
Tristan Honsinger (cello),
Michael Moore (sax, kl),
Wolter Wierbos (tb).

Datum en plaats:

8 november 2009,
Harmonie,
Leeuwarden.

Het ICP-orkest is op papier nog steeds het orkest van Misha Mengelberg, maar in de praktijk doet hij er weinig meer aan. Samen met drummer Han Bennink richtte Mengelberg dit gezelschap in 1967 op. In de jaren tachtig had hij de juiste samenstelling van de groep te pakken. Hij schreef in die tijd talloze suites en arrangementen en bracht het orkest tot grote bloei. Nu organiseert de groep zichzelf. Misha zit achter de vleugel en hoort en ziet dat het goed is. De negen muzikanten weten wat er van hen verwacht wordt: ze worden geacht zichzelf te zijn. Dat moet ook wel, want in het ICP Orchestra wordt regelmatig in klein verband geïmproviseerd. Bijvoorbeeld door altvioliste Mary Oliver en trompettist Thomas Heberer. Op een gegeven moment daagde Heberer de altvioliste uit met wat knorrende geluiden, waarop zij reageerde met heldere tonen. Of neem het moment dat Heberer met circulair breathing zonder pauze voortdurend lange tonen produceerde. Oliver speelde daar melodisch over heen. Beiden zullen verbaasd zijn geweest over het effect.

Het ICP Orchestra in Leeuwarden. (Foto: Jos Krabbe)

Het ICP Orchestra had een aantal bekende stukken op het programma gezet. Zoals 'House Party Starting' van Herbie Nichols. Of 'Perdido' en 'Solitude' van Duke Ellington, gearrangeerd door Ab Baars. Hij had het akkoordenschema van beide stukken flink gemoderniseerd. 'Perdido' was daardoor bijna niet te herkennen. Sterker nog, de slotimprovisatie van Michael Moore was in feite geënt op 'Solitude'. Moore zette mij daarmee wel mooi op het verkeerde been. Ik dacht even met een korte uitvoering van dat stuk van doen te hebben, maar toen bleek het nog bij 'Perdido' te horen. Vervolgens maakte de musici zich op om 'Solitude' alsnog te spelen. Dat was ondanks de aanpassingen goed herkenbaar. Michael Moore bleef dicht bij de melodie, al speelde hij vrij fors en abstract.

Mensen die dachten de begeleiding mee te kunnen neurien, kwamen bedrogen uit. Baars had deze aangepast aan zijn arrangement. Typisch het ICP Orchestra. Ze doen dingen die je niet verwacht. Tot de laatste noot toe. Want terwijl het slotaplus nog aanhield, ging langzaam het zijgordijn open en klonk als toegift de Mengelberg-tune 'Weer is een dag voorbij', in een uitvoering door de altviool en de trombone. Ze sloten daarmee een concert af met veel avontuurlijke improvisatie en veel bekende stukken, die het orkest eigengereid uitvoerde. Het was een middag waarin intellect en gevoel ruimschoots aan hun trekken kwamen.

Hessel Fluitman

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

DE NAZATEN EN JAMES CARTER

Bezetting:

Robby Alberga (gt),
 Klaas Hekman (piccolo, ss, bassax),
 Carlo Ulrichi Hoop (cong, sur. perc),
 Keimpe de Jong (ss, ts),
 Setish Bindraban (tp),
 Gregory Kranenburg (dr),
 Chris Semmoh (skratyi, sur. perc),
 Patrick Votrian (tb, sousafoon).

Datum en plaats:

3 november 2009,
 De Oosterpoort, Kleine Zaal,
 Groningen.

Eigenlijk is De Nazaten (voorheen De Nazaten van Prins Hendrik) een raar bandje. Ze hebben een trombonist die te veel beweegt, een trompettist die nauwelijks zichtbaar is, een klets-kous als saxofonist en een Surinaamse ritmesectie die er stoïcijns bij zit. Maar als dit gezelschap begint te spelen, barst een strak georganiseerd geweld van scherpe ritmes en mooi harmonieën los.

Bassaxofonist Klaas Hekman (links) en baritonsaxofonist James Carter (rechts) tijdens het optreden van De Nazaten op 13 november in De Doelen te Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

De Nazaten stonden 3 november in De Kleine Zaal van De Oosterpoort als onderdeel van hun tournee Skratyology. De band is veelzijdig in het kwadraat: ze spelen een mix van kaseko, jazz, fanfaremuziek en kawina. Het instrumentarium, inclusief bassax, is kleurrijk. Als gast hadden De Nazaten niemand minder dan het Amerikaanse multi-talent James Carter meegenomen. Carter maakte twee jaar geleden al een succesvolle tournee met de groep. Deze keer hield hij het vooral bij de baritonsax. Zoals verwacht speelde Carter virtuoos en bewees hij niet voor niets als beste baritonsaxofonist uit de poll van het Amerikaanse blad Downbeat te zijn gerold. James Carter paste ook naadloos in de harmonische blazerssectie.

De Nazaten vroegen verschillende componisten om speciaal voor deze tournee een stuk te schrijven. Vooral die van Ronald Snijders en de eigen Klaas Hekman sprongen eruit. Musici die in deze stukken opvielen waren drummer Gregory Kranenburg, de trompettist Setish Bindraban, gitarist Robby Alberga en natuurlijk James Carter. Jammer dat er in Groningen maar zo'n honderd mensen kwamen opdagen. Want al ogen De Nazaten misschien wat raar, met hun muziek zit het wel goed. Erg goed zelfs. De thuisblijvers misten een mooi, virtuoos, leuk, grappig en gezellig concert.

Bart Hollebrandse

CORRECTIE OP JAZZFLITS NUMMER 128

De foto bij het concertverslag van zangeres Maria Markesini en pianist Bert van den Brink in het vorige nummer van JazzFlits werd niet gemaakt door Joke Schot. De fotograaf was echter **Max Boeree**.

STRAIGHTAHEAD

IN MEMORIAM JAAP LÜDEKE (14/6/1935 – 9/11/2009)

Jaap Lüdeke op saxofoon in zijn eigen Jaap Lüdeke Quartet. De bassist op deze foto uit 1959 is Frans Ronday.

Jaap Lüdeke maakte mij wegwijs in New York. Jazzliefhebber sinds zijn jongensjaren, kwam hij daar zo vaak als mogelijk was en dat was heel vaak, want Jaap vloog als steward, later purser, bij de KLM. Met zijn uitgesproken voorkeur voor de lijn AMS – JFK heeft hij dat traject talloze malen afgelegd. Een grondige kennis van de jazzclubs en platenzaken op Manhattan was het resultaat, net als contacten met gelijkgezinden in de jazz-branché.

In de week voor kerst 1964 mocht ik daar voor het eerst van profiteren. Een marktonderzoekklus (vliegtuigpassagiers naar hun mening vragen) bood mij de gelegenheid de gewenste reis te ondernemen. Zodra Jaap van mijn plannen wist, liet hij zijn rooster aanpassen. De vlucht, met bier, zoute amandelen en interviews, verliep aangenaam en na aankomst zorgde Jaap voor vervoer. Met het KLM crew-busje kon ik mee naar het hotel waar de bemanning verbleef. Dat was toen het Edison Hotel, in de 47ste straat, vlak bij Times Square. De kamers waren comfortabel. Zij kostten minder dan 10 dollar, wat geweldig meeviel. Ontbijten deed je aan de overkant of om de hoek bij Howard Johnson, zei Jaap. Toen gingen we op pad.

In het Jazz Bulletin van januari 2007 heb ik al eens opgehaald hoe we op die eerste avond Birdland bezochten en daar het Gerry Mulligan orkest aantroffen. Het was diens Concert Jazz Band, zoals we die van platen kenden, maar met Osie Johnson achter de drums, die Mel Lewis in de eerste set verving. Aan de zijkant van het podium stonden goedkope keukenstoelen voor minder draagkrachtige bezoekers, zoals wij. Vanaf die plek kon je zien dat Johnson, om onduidelijke redenen, zijn linkerbroeks- pijp hoog had opgetrokken, wat zicht bood op een verrassend smal kuitje. Nog jaren lang is het even optrekken van de broekspijp een wederzijds begroetingsritueel van Jaap en mij gebleven.

Van dat bezoek herinner ik mij ook Jaaps enthousiasme als het om Ajax ging. Midden in een New Yorkse bar heb ik hem Piet Keizers fameuze 'schaar' zien demonstreren, eerst op de bar met propjes, daarna tegen de muur met een virtuele bal. De aanwezige drinkers sloegen zijn uitleg enigszins verbaasd gade. 'Pietje', die na een ernstige blessure weer voetbalde, was Jaaps grote voetbalheld.

In de muziek stond bij hem 'Phil' lange tijd aan de top. Net als voor elke altsaxofonist was Charlie Parker ook voor Jaap het grote voorbeeld geweest, maar Phil Woods bood een acceptabele voortzetting. Woods vloog af en toe naar Europa. Als Jaap er lucht van kreeg dat 'my man Phil' (of een andere jazzgrootheid) aan boord was, dan kon die op een voorkeursbehandeling rekenen. Sommige met de KLM vliegende muzikanten, door Jaap gefêteerd, namen hun voorkeursbehandeling als vanzelfsprekend aan, andere lieten blijken dat zij de verzorging door de steward, die van jazz wist, op prijs stelden (Jerome Richardson, Thad Jones). Een enkele keer is daar zelfs een langdurige vriendschappelijke betrekking uit voortgekomen, zoals met James Moody, van wie hij een fluit cadeau zou krijgen, deels uit sympathie, deels uit erkentelijkheid.

[...vervolg op pagina 19](#)

ingezonden mededeling

JAZZ IMPULS

dubbelconcerten

Voor de pauze:-1 / Na de pauze:-2**1. Bert van den Brink met Maria Markesini****2. Maria Markesini met Bert van den Brink**

28-11-09 - Schouwburg Lochem

03-12-09 - Stadsgehoorzaal Leiden

2. Jesse van Ruller Trio**3. Francien van Tuinen Kwartet**

22-01-10 - De Doelen - Rotterdam

23-01-10 - Parkstad Limburg Theaters - Heerlen

1. Trio Johnny & Mozes Rosenberg**2. Rob van Bavel met Johnny Rosenberg**

27-11-09 - Theater Het Klooster - Woerden

11-12-09 - Theater 't Mozaïek - Wijchen

1. Carlo de Wijs met KeyJay@LAB**2. KeyJay@LAB & World Voices en Do**

26-11-09 - Schouwburg De Meerse - Hoofddorp

1. Piet Noordijk & Peter Beets**2. The Beets Brothers met Piet Noordijk**

06-12-09 - De Harmonie - Leeuwarden

10-12-09 - Brabant House (Scala) - Helmond

11-12-09 - De Doelen - Rotterdam

1. Mike del Ferro Trio**2. Monica Akihari Kwartet**

18-12-09 - Cultura - Ede

19-12-09 - Schouwburg De Kring - Roosendaal

1. State of Monc met 'Nu-Jazz'**2. State of Monc & Ben van den Dungen**

23-01-10 - Bimhuis - Amsterdam

Lydia van Dam Kwartet

11-12-09 - De Kleine Komedie - Amsterdam

1. 4BEAT6**2. Ken Ard met 4BEAT6**

15-01-10 - Brabant House (Scala)

1. Kikker heeft de Blues

29-11-09 - Muziekkwartier Enschede

12-12-09 - Concertgebouw - Amsterdam

13-12-09 - Concertgebouw - Amsterdam

20-12-09 - Philharmonie - Haarlem

1. Fay Lovsky & Eric Vloeimans**2. Eric Vloeimans Gatecrash**

08-12-09 - Cultuurcentrum Griffioen - Amstelveen

09-12-09 - Theater aan de Slinger - Houten

11-12-09 - De Kleine Komedie - Amsterdam

(alleen programma van voor de pauze)

12-12-09 - Stadsgehoorzaal Kampen

13-12-09 - Stadsschouwburg Enschede

16-12-09 - Deventer Schouwburg

18-12-09 - Philharmonie - Haarlem

19-12-09 - Parkstad Limburg Theaters - Heerlen

www.jazzimpuls.nl

VERVOLG IM JAAP LÜDEKE

Jaap had de nogal corpulente Moody namelijk een keer verlost uit een krappe 'economy'-stoel en hem een comfortabele fauteuil in de luxe afdeling bezorgd, inclusief de royale bediening die daarmee gepaard ging. Dat wist Moody te waarderen. Hij werd een soort huisvriend, die ook verscheidene malen bij Jaap en Thea in Nieuw Vennep heeft geloged, wat weer goed was voor een nieuwe reeks anekdotes. Eerder was dat al eens het geval geweest met trompettist Jimmy Owens.

Zo kon het gebeuren dat Jaap op een avond Jimmy Owens meebracht naar een bigbandrepetitie van het Hans van der Veen-orkest en Owens aanschoof bij de trompetsectie. Gelukkig was het gezelschap die avond nagenoeg voltallig en klonk het resultaat wat minder schamel dan bij minder bezoek het geval was. Maar vooral de rest van de avond is me bijgebleven. Na afloop van de repetitie zakten we, met Owens in ons midden, af naar de San Remo Bar. Accordeonist Johnny Meyer bracht daar met bassist/zanger Manke Nelis het gebruikelijke repertoire ten gehore, maar voor muzikaal geïnteresseerde bezoekers had Johnny nog wel iets anders in petto. Hij ging er eens goed voor zitten en speelde een paar ballads, 'Laura' en 'Body and Soul'. Jimmy Owens was onder de indruk. "He really played the shit out of Body and Soul" moet hij volgens Jaap gezegd hebben.

Jaap en ik kenden elkaar sinds begin jaren zestig. De Lüdeke's waren na hun Arnhemse en daarna Duitse periode toen in Badhoevedorp neergestreken. In Arnhem hadden zij elkaar leren kennen en was Jaap aan de altsaxofoon geraakt, onder meer bij het muziekkorps van de Limburgse Jagers. In Frankfurt had hij bij de Argentijnse luchtvaartmaatschappij gewerkt. Daar had hij wat Spaans aan overgehouden, dat bij zijn sollicitatie naar een KLM-baan zeker geholpen zal hebben. In elk geval mocht hij bij gelegenheid graag 'por supuesto' zeggen.

Zoals in alle muziekkringen werden ook in Amsterdam veel mooie plannen gesmeed, luisterden wij naar platen, hielden repetities en richtten soms orkestjes op, die - misschien - een enkele keer de kans kregen voor publiek op te treden. De eerste keer dat er iets van de grond kwam, waar wij beiden aan meewerkten, was met het Orkest Hans van der Veen. Jaap (eerste alt) kon de repetities - 'nee, dan moet ik vliegen' - niet altijd meemaken, maar bij tijdig aangekondigde optredens was hij trouw van de partij. Dat gebeurde bijvoorbeeld op het Loosdrecht-festival van 1967, toen ons orkest de prijs won en op de televisie verscheen. Die opnamen behoren, samen met de Friends of Jazz-lp die in 1973 onder het Haarlemse label Cat verscheen, tot het weinige dat er van Jaaps spel is vastgelegd, al valt er tegenwoordig op YouTube een stevig op alt solerende Jaap te zien en horen, gefilmd tijdens een huisfeest in 1990.

(klik hier: <http://www.youtube.com/watch?v=gBACi8MChUK>)

Jaap is lange tijd altsaxofoon blijven spelen, incidenteel afgewisseld met sopraansaxofoon, maar uiteindelijk stapte hij over naar de fluit. Dat was ook het instrument waarop wij hem hoorden in de aula van het crematorium op vrijdag de dertiende van deze novembermaand. 'Wayfaring Stranger' was de titel van het stuk. Hij had het zelf uitgekozen.

Met het zelf uitzoeken van de muziek voor zijn crematie, heeft Jaap Lüdeke tevens een andere kant van zijn met jazzmuziek verbonden leven besloten: het samenstellen van jazzprogramma's.

...vervolg op pagina 20

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (jazzflits@gmail.com). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel • Fluitman, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS**-logo is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

VERVOLG IM JAAP LÜDEKE

Jaap Lüdeke gekleed in een trui met het logo van het Amerikaanse jazzmagazine DownBeat. (Foto: Jos L. Knaepen)

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 16 november 2009

1. **Jeff Hamilton Trio**
Symbiosis
(Capri)
2. **Poncho Sanchez**
Psychedelic Blues
(Concord)
3. **Eric Alexander**
Revival Of The Fittest
(HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\).](#)

Nog tijdens zijn KLM-jaren konden Nederlandse radioprogrammamakers al gebruikmaken van zijn diensten en muzikale contacten in de VS, maar daar was een eind aan gekomen toen in de jaren tachtig een ernstige en langdurige inzinking hem uitschakelde. Het herstel kwam langzaam en Jaap werd definitief afgekeurd voor de vliegerij. Afgesneden van zijn New Yorkse connecties, leek het er eerst op dat er een eind gekomen was aan zijn bijdrage aan jazzprogramma's. Maar eenmaal op de been, zag hij nieuwe mogelijkheden. Hij begon zelf radioprogramma's in elkaar te zetten, jazzconcerten te presenteren en recensies te schrijven, onder andere voor deze JazzFlits. Dat deed hij allemaal op de manier die zijn handelsmerk is geworden: gedegen, maar tegelijk ontspannen en steeds met veel respect voor de muziek en de muzikanten. Met name zijn langdurige medewerking aan het North Sea Jazz Festival heeft hem in de gelegenheid gesteld oude kennissen te begroeten, nieuwtjes uit te wisselen en wetenswaardigheden te verzamelen en dat maakte van Jaap Lüdeke weer de opgewekte, jongensachtige persoon die ik zo lang gekend heb.

Lex Lammen

FESTIVAL

Ernst Reijseger treedt twee keer op tijdens het festival Stranger than Paranoia. (Foto: Joke Schot)

STRANGER THAN PARANOIA

Paradox en 013, Tilburg
24 t/m 30 december 2009

(<http://www.paulvankemenade.com>)

Met onder anderen: Ernst Reijseger/Paul van Kemenade, het Van Kemenade Quintet met Angelo Verploegen en Ernst Reijseger, hetClazz Ensemble, Gianluigi Trovesi & Gianni Coscia, Stochelo Rosenberg/Zoumana Diarra/Jan Kuiper, hbJAZZo (Brabants Jazz Orkest), Philip Catherine & Harmen Fraanje, Erika Stucky/Jon Sas/Lucas Niggli, Niko Langenhuijsen, Vijay Iyer en de Benoit Martiny Band.

Veertien groepen, 73 musici van negen nationaliteiten, vijf avonden en twee podia. Zo valt de zeventiende editie van het festival Stranger than Paranoia kort samen te vatten. Al zestien keer eerder opende saxofonist Paul van Kemenade het festival en dat doet hij met zijn Quintet ook deze keer weer. Opvallend onderdeel van het programma is het gezamenlijke optreden van de gitaristen Stochelo Rosenberg, Zoumana Diarra en Jan Kuiper, die uit drie totaal verschillende muziekdisciplines afkomstig zijn. Het Brabants Jazz Orkest, zeventien musici onder leiding van Jeroen Doornik, brengt een programma met composities van bandleider Stan Kenton. Basist Niko Langenhuijsen heeft een carte blanche gekregen en deze ingevuld met een ensemble van zeven musici die een cross-over van jazz en flamenco brengen.

rC0ntcErDAmispeS

van Peter J. Kortem

Donderdag 3 december in Watt:

Sven Hammond Soul.

Toetsenist Sven Figeer begon in 2006 zijn eigen band: Sven Hammond Soul. Dat zijn: Sven Figeer (org), Tim Eijmaal (g), Glenn Gaddum (b) en Joost Kroon (dr). Het resultaat? Ruige gitaarsounds, heftige funk en natuurlijk hammond-soul.

Vrijdag 11 december In De Doelen:

Piet Noordijk en The Beets Brothers

Ze spelen vaker met elkaar, de veteraan op de altsaxofoon en de drie broers Alexander, Marius en Peter Beets. Hoog tempo of ballads, ze zijn altijd de moeite waard.

Zaterdag 12 december in Lantaren/Venster:

Het Craig Taborn Trio.

Componist en pianist Craig Taborn kreeg zijn eerste bekendheid toen hij met James Carter naar Nederland kwam. Later trad hij op in Chris Potter's Underground. Taborn ontving de laatste tijd diverse prijzen. Hij zal tijdens het concert allerlei elementen combineren: traditionele jazz en muziek uit Afrika en de Cariben.

Zaterdag 19 december in Lanteren/Venster:

Monk's Casino

Monk's Casino specialiseert zich al tien jaar in de muziek van Thelonious Monk. Als ze al het werk van Monk zouden uitvoeren kost dat vier uur. Er zal dus een keus gemaakt moeten worden. De programmeur schreef: "Een concert voor elke verstokte jazzliefhebber en voor al diegenen die de roots van de moderne jazz willen leren kennen." De pianist en initiator is Alexander van Schlippenbach. Hij laat zich vergezellen door Axel Doerner (tp), Rudi Mahall (bkl), Jan Roder (b) en Uli Jennessen (d).

Wilt u iedere maand het volledige programma van jazzpodium Lantaren/Venster in uw digitale postbus? Abonneer u dan op de Nieuwsbrief Jazz van dit theater. Dat kan via de website <http://www.lantaren-venster.nl>.

VPROJazzLive in het Bimhuis voortaan ook op Cultura24

Cultura24, het digitale culturele themakanaal van de publieke omroep, gaat het beste uit de concerten van VPROJazzLive in het Bimhuis uitzenden. Afgelopen vrijdag 20 november was het Tineke Postma Quartet te zien. In januari volgen uitzendingen met het Harmen Fraanje Quartet en het Loek Dikker Waterland Sextet. Het programma VPROJazzLive is iedere vrijdag om 22.00 uur op Radio 6 te horen. Eens per maand zendt de VPRO ook een live-concert vanuit het Bimhuis uit, meestal op een zaterdagavond.